

Mottó:

"Csak annyi légy, mint a kés éle:
Ne látssz, ne légy, helyet ne kérj.
A bajban ott leszel a kézben
S ha szegésre kész a kenyér." /Váczi Mihály/

Az alábbi méltató szöveg hangzott el az augusztusi ünnepségen, mely egyben községünk könyvtáros tanárát a díszpolgári címre felterjesztő irat is:

„Tóth Istvánné (szül: Stégner Éva) 2006 díszpolgára

1956. augusztus 15-én született Kakucson. Isten éltesse 50. születésnapján. Iskolás éveit a helyi általános iskolában kezdte el 1962-1970-ig. Ezután a Dabasi Gimnáziumban érettségizett 1974-ben, majd a Szombathelyi Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskola hallgatója volt. Itt szerzett tanári diplomát 1978-ban könyvtár-magyar szakon. C típusú művészeti oktatói bizonyítványokat szerzett a következő években: 1981-ben népdalkör vezetői, 1984-ben néptánckör vezetői, 1994-ben színjátszókör vezetői vizsgát tett.

Számos területen szerzett kitüntetések, így 1982-ben „Érdemes társadalmi munkás” kitüntetés, 1983-ban „Szocialista kultúráért” kitüntetés, 2002-ben 25 éves népművelői munkát elismerő jubileumi gyűrű, melyet a Magyar Népművelők Egyesületének Pest Megyei Szervezete ajándékozott számára, 2004-ben 25 éves könyvtárosi munkát elismerő Téka-díj a Magyar Könyvtárosok Egyesületének Pest Megyei Szervezetétől.

Munkáját 1978-ban az inárcsi és a kakucsi klubkönyvtárak vezetésével kezdte. Kakucs önállóságát követően, 1990-től helyben könyvtárvezető, 2000-től tornacsarnok felelős is, bár jobb anyagi megbecsülés felajánlásával Inárásra is hívták dolgozni.

Munkakörén túl 1980-1995 között népi ülnök a Dabasi Járásbíróságon. 1980-tól a Kakucsi Népdalkör, 1981-től az Inárcs-Kakucsi Népdalkör, 1987-től a Kakucsi Menyecskekar, 2001-től a Kakucsi Népdalkör és Borvirág Együttes vezetője. Utóbbi csoporttal többszörös országos aranyérmesek, kétszeres Arany-páva díjasok. Szakmai továbbképzéseken folyamatosan részt vesz. Elsősorban népdalos és néptáncos képzéseket látogat, ezekből merít új s új ötleteket munkájához. Több korosztály néptáncos oktatója, így a Kakucsi Kicsik, a Gyöngyök, a Rózsák és Isten Veletek Legényeké. Kezdeményezője előbb a kakucsi, majd az inárcsi nyugdíjas kluboknak.

A Kakucsi Kamarakórus egyik szervezője, kórustagja. Balla Ferenc felkérésére 1991-től tagja a Kakucsi Lapozgató szerkesztőségének. 2004-től felelős szerkesztő.

Képviselő az első szabad választáskor. 1990-től - 1994-ig az Oktatási és Kulturális Bizottság elnöke. Az ezt követő választásokon nem indul, majd 2002-ben a helyi polgári kör felkérésére ismét képviselőnek jelentkezik. Megválasztása után 2006-ig az Ifjúsági és Sportbizottság elnöke, az Oktatási és Kulturális Bizottság tagja.

A Rónay emlékek gyűjtője, a Liebner családi síremlék felújításának kezdeményezője, a pályázat lebonyolítója.

Munkája rendkívül sokrétű: színházbérleteket, Irodalmi Kávéházakat, a sportszarnokbeli kiállításokat szervez, szavaló versenyeken lép fel, a szüreti felvonulások hagyományának ápolásán túl szívesen vállal feladatot valamennyi községi, iskolai ünnepség lebonyolításában. Mindezt a helyiek, a legaktívabbak segítségével, összefogásával. Munkája egyben a hobbija is, ezért rendkívül szerencsés embernek érzi magát.

Elvált szülők gyermekeként, mégis gondoskodó szülői házzal, két jó testvérrrel, megértő férjjel, két szertő gyermekkel áldotta meg a sors. Boldog, elégedett, emberszerető, Istenfélő, -tisztelő embernek tartja magát.

Bár mindenki ismeri munkásságát, mégis vannak olyan dolgok, amelyek mások előtt csekélységnek tűnnek. Tudjuk, nagyon nehéz gyerekeket irányítani, hát még felnőtteket. A gyermek hallgat a felnőttre, hallgat vezetőjére. A felnőtt már közli észrevételeit, kinyilvánítja nemtetszését, bírál, de ugyanakkor nagyon hálás is tud lenni vezetőjének. Így vagyunk mi is Évával. Nem is tudom megszámolni, hányszor vitatkoztunk, hányszor győzködtük egymást kölcsönösen. Sokszor mentünk úgy haza, hogy most vége, de magunkban már a jövő hetet vártuk, hogy megint szerda legyen, és megbeszéljük elrontott dolgainkat, és minden menjen tovább. Azt hiszem, kevés ilyen kitartó csoport létezik a környéken, aki jóban-rosszban egymás mellett áll. Egyik tagunk gyermeke esküvője előtt így mondta: mi már egy család vagyunk. Ahol család van, ott van családfő is. Mi Évát családfőnek tekintjük és köszönjük, hogy így nevel minket hosszú évek óta.

Kívánunk neki sok egészséget, hosszú életet, sok sikert és kitartást további munkájához!

Spanyielné Elek Györgyi

Néhány gondolat a díszpolgári méltatáshoz:

Dr. Csonka Csabánénak, 2005. Kakucs díszpolgárának leveléből: „...azt kívánom Neked, hogy életedben legalább ilyen elismerést kapj, mert szerintem Te vagy, aki igazán megérdemled! Szíveddel látod, szívvel és értelemmel szolgálod a hagyományörzés szent ügyét. Talán nem mindig érzed sok gondod mellett az emberek elismerő szeretetét. De messziről látva, a csoport fejlődését is ismerve „velük és ellenükre is „a vállalt sors sok szép sikert hozott és még sokat ígér.”

Rónay László, Rónay György fiának a leveléből: „Nagyon köszönöm a Liebner-család érdekében kifejtett áldozatos tevékenységét... Bámulatos, mennyi ötlettel, milyen rátermetten sikerült mindezt megvalósítania. Sosem lettem volna ilyesmire képes. Isten valami különleges képességgel ajándékozta meg!”

A megbecsülést, elismerést egyszerű emberektől is megkaptam már. Sokszor. Ezért nem vágytam a hivatalos ünneplésre, mely újabb és fájó önvizsgálatra indít. Mások művészi, tudományos, sport, emberbaráti tevékenységével összehasonlítva a magamé porszemnyi, nemhiába utasítottam vissza az utóbbi években. Most nem zárkozhattam el előle. Álszerénységnek vették volna. Bocsássák meg nekem. Erőmhöz képest igyekszem megszolgálni, tudva méltatlanságomat.

Többszörösen is ünnepeltünk 2006. augusztus 20-án! Beliczki Györgyné írása

Hogy miért volt ilyen gazdag, szép ünnepnapunk az idei augusztus 20-án? Hármasszoros ünnepet ültünk.

Elsőként a délelőtti szabadtéri misén köszönthettük a falu újonnan kinevezett plébánosát, Kapás Attila atyát, akit három falu élére nevezett ki püspökünk; az inárcsi, bugyisi és kakucsi katolikus közösségekhez. Első szentmiséjén fiatalos lendületű, kedves személyiségű lelkiatyát ismerhettünk meg benne, és nagyon szeretnénk, ha véglegesen köztünk maradhatna.

Ünnepünk fénypontja országalapító Szent István királyunkról szóló Csernák Jánosné tanárnő ünnepi méltatásával, majd a Kalászkör és a ministránsok műsorával, melyet Csernák Józsefné kántornőnk tanított be. A gyönyörűen feldíszített szabadtéri oltár és a színpad is az egyházközösségi tagok áldozatkész munkáját dicsérte. Ezt követte az immár hagyománnyá vált díszpolgári cím átadása, melyet önkormányzatunk döntése alapján ebben az évben Tóth Istvánné könyvtáros-tanárnak, a falu több évtizedes népművelői munkáját végző dolgozójának ítéltek, aki mellesleg augusztusban töltötte be ötvenedik életévét. Ezúton is köszönjük Évának az öntevékeny csoportok, az alsó, felső tagozatos és ifjúsági néptánc szakkörök, a népdalkör vezetését, a nyugdíjasklub, az énekkar szervezését, valamint sok közművelődési rendezvény lebonyolítását. Ezen a napon dallal, néptáncsal is köszöntötték tanítványai, az öt tisztelő egykori tanárok és felnőttek. Az ünnepség után egy kis vendéglátással egybekötött baráti beszélgetésre voltunk hivatalosak, melyet a díszpolgári címre felterjesztő népdalkör szervezett a polgármesteri hivatal dísztermében. Szép délelőttöt zártunk!